

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce:

X, nar. X
státní příslušník X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 5. 10. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou doplnil písemným prohlášením ze dne 14. 10. 2020. Uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem řecko-katolického vyznání, od r. 2014 není členem žádné politické strany. Je ženatý, manželka X je státní příslušnicí Ruské federace a žije v ČR na zaměstnaneckou kartu. Žalobce je zdravý, do ČR poprvé přicestoval v r. 2010, naposledy dne 17. 6. 2020 autem přes Polsko. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je to, že na Ukrajině je válka a že manželka žalobce je Ruska, pohádala se s rodiči a ani rodiče žalobce nejsou rádi, že jeho manželka je Ruska. Ukrajince pořád zvou na vojnu, když pozvánku nepřevzímou a nepřijdou, hrozí jim trest až na 4 roky. Žalobce jako učitele by zvát neměli, přesto po něm chtěli, aby na vojnu šel.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem rovněž proveden dne 14. 10. 2020. Žalobce sdělil, že s manželkou se vzali v r. 2016, žili u žalobcových rodičů, s nimiž po čase začaly spory, tak začali pro manželku vyřizovat doklady k zaměstnanecké kartě v ČR. Žalobce obdržel povolání do armády na podzim r. 2016, později již ne, to už prakticky nebyl doma. Jako učitel na vesnické škole je dle zákona od povolání do armády osvobozen. V případě návratu na Ukrajinu by s manželkou museli hledat místo, kde žít, museli by hledat práci, která moc není. Po žalobci by zase chtěli, aby šel na vojnu, i když dostal doklad, že je v záloze. Na frontě nejsou jen profesionálové. Žalobce netvrdí, že by nechtěl do armády, ale nechce jít do války. Manželka žalobce je těhotná, na Ukrajině by měla problém získat práci, protože je z Ruska a obzvlášť po začátku konfliktu na Krymu ne všichni na Ukrajině mají rádi Rusy. O mezinárodní ochranu žalobce požádal až nyní, protože manželka otěhotněla a žalobce ji tady nechce nechat samotnou. Žalobce si chtěl v ČR vyřídit pobyt, dne 7. 8. 2020 dostal výjezdní příkaz a zákaz vstupu do Schengenu. Do ČR přijel na pozvání manželky, nevěděl, že mu to nestačí a potřebuje povolení k pobytu.
3. Žalobce byl vyzván k závěrečnému vyjádření a předložení podkladů na podporu svých tvrzení. K tomu žalobce předložil kopii jeho vojenského průkazu a lékařských zpráv potvrzujících těhotenství manželky žalobce. Dne 14. 12. 2020 se žalobce na výzvu žalovaného dostavil k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, které si prostudoval a blíže se vyjádřit nechtěl, nenavrhoval ani doplnění podkladů pro rozhodnutí.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný žádost žalobce o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Vycházel přitom z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Z lékařských zpráv manželky a vojenské knížky, které žalobce předložil, nedovodil žalovaný relevantních závěrů pro posouzení žádosti žalobce. Žalovaný poukázal na § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, dle něž Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu mj. Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů. Na základě žalovaným opatřených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině a výpovědi žalobce lze dle žalovaného považovat Ukrajinu ve vztahu k žalobci za bezpečnou zemi původu. Žalobce neprokázal, že by se v jeho případě o bezpečnou zemi původu nejednalo.

5. Dle žalovaného byla motivem žádosti o mezinárodní ochranu snaha žalobce o legalizaci jeho pobytu v ČR. Branná povinnost je legitimní občanskou povinností uznávanou v mezinárodních smlouvách týkajících se lidských práv. K tomu žalovaný odkázal na českou správní judikaturu. Obavy žalobce z povolání do armády nejsou azylově relevantní. Žalobce nedostal předvolání od r. 2016 a v průběhu posledních let z Ukrajiny opakovaně bez problémů vycestovával a navracel se zpět. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co se mu nepodařilo získat legální pobyt dle zákona o pobytu cizinců. O Ruském původu manželky hovořil žalobce pouze obecně a sám shrnul, že pravým důvodem žádosti je jeho snaha setrvat v ČR.
6. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce včasnou žalobou, již navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 36 odst. 1 a 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 12 zákona o azylu, když napadené rozhodnutí není v souladu s právními předpisy, skutkový stav nebyl spolehlivě zjištěn, žalobce nedostal příležitost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí a navrhnout důkazy, které budou vypořádány, a má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu. Žalobce žalovanému vysvětlil, že je velmi těžké zažádat o pracovní vízum na konzulátu ve Lvově, že na Ukrajině není práce a má obavu o svou těhotnou manželku, která je Ruska, a proto pro ni není situace na Ukrajině dobrá. Největší obavou žalobce je, že by byl na Ukrajině odveden do armády, neboť odvádění jsou všichni mladí muži. Brzké zlepšení situace nelze předpokládat. Žalobce odkázal na podmínky udělení azylu dle § 12 zákona o azylu a uvedl, že mladí zdraví muži jako on jsou na Ukrajině odváděni do armády, což žalobce považuje za pronásledování určité sociální skupiny. V případě návratu mu státní orgány ochranu neposkytnou. Žalobce prokázal, že jeho trvalý pobyt v zemi původu se pro něj stal nesnesitelným, resp. by byl nesnesitelným, kdyby se na Ukrajinu vrátil. Obavy jsou opodstatněné vzhledem k tomu, co se stalo jeho přátelům, příbuzným i dalším členům stejné společenské skupiny.
7. Žalobce rovněž uvedl, že žadatel o mezinárodní ochranu nemusí být schopen vyjádřit své prožitky politickou terminologií, je nutné, aby posuzovatel žádosti objasnil nesrovnalosti a rozpory ve výpovědi žadatele. Nepravdivá prohlášení nejsou sama o sobě důvodem pro odmítnutí udělení azylu. Příklad žalobce nebyl posouzen dle zásady non-refoulement. Žalobce odkázal na čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků s tím, že má jako člen určité společenské vrstvy obavu z pronásledování. Dále citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2010, č. j. 6 Azs 15/2010-82, a ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59.
8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě s žalobními námitkami nesouhlasil a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul. Uvedl, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn, žalovaný se žádostí žalobce odpovědně zabýval a posoudil ji v rozsahu odpovídajícím § 16 odst. 2 zákona o azylu, když ČR považuje Ukrajinu za bezpečnou zemi původu a žalobce neprokázal, že by tomu tak ve vztahu k jeho osobě nebylo. Důvodem žádosti je legalizace žalobcova pobytu v ČR. Žalobce měl možnost předkládat důkazy během celého správního řízení, sám toho ostatně využil, když předložil vojenskou knížku. Byl o tom i řádně poučen, což stvrdil svým podpisem při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce využil rovněž možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný odkázal na judikaturu správních soudů s tím, že k situaci na Ukrajině se opakovaně vyjádřil

Nejvyšší správní soud. Místo bydliště žalobce na Ukrajině je pod kontrolou Ukrajinské vlády. Na východoukrajinské frontě již nejsou mobilizovaní vojáci, ale pouze dobrovolníci a profesionálové. Dle žalovaného byly jednoznačně naplněny podmínky pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 16 odst. 2 zákona o azylu.

9. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, tj. dle § 32 odst. 1 zákona o azylu před uplynutím patnácti dnů od doručení napadeného rozhodnutí žalobci, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
11. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
12. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
13. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví ministerstvo vyhláškou seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
14. Podle § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, považuje Česká republika za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
15. Soud konstatuje, že žalovaný především správně vyhodnotil Ukrajinu, resp. její Zakarpatskou oblast, odkud žalobce pochází, jako bezpečnou zemi původu. Vycházel

přitom především z § 2 výše citované vyhlášky, jakož i z opatřených zpráv týkajících se hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu, situace v zemi a situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Za této situace bylo na žalobci, aby v duchu § 16 odst. 2 zákona o azylu unesl své zvýšené důkazní břemeno a s ohledem na presumpci neporušování práv vlastních občanů ze strany bezpečných zemí původu prokázal, že právě v jeho případě Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat nelze.

16. Uvedený závěr vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, uveřejněném ve Sbírce NSS pod č. 1749/2009, když uvedl: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. soudu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. soudu – dnes § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
17. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že v daném případě žalobce své důkazní břemeno neunesl. Žalobce prakticky setrval pouze v rovině tvrzení, když jím nabídnuté podklady nemohly vést k hodnocení Ukrajiny jako země původu, která není pro žalobce bezpečná. Již obsah tvrzení žalobce však nesměřoval k vyvrácení závěru ohledně bezpečnosti země původu. Stěžejním argumentem žalobce byla obava z povolání k výkonu vojenské služby, což by mohlo vést i k nasazení žalobce na východoukrajinské frontě. Obdobnou argumentaci ukrajinského občana se v poslední době zabýval Nejvyšší správní soud např. v usnesení ze dne 23. 9. 2020, č. j. 6 Azs 209/2020-29, kde uvedl: *„K obavám stěžovatele z účasti v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, dle které odmítání povinné vojenské služby není samo o sobě důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, není-li spojeno s reálně projeveným politickým či náboženským přesvědčením (rozsudky ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, usnesení ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, ze dne 20. 4. 2016, č. j. 2 Azs 67/2016 - 24, ze dne 25. 5. 2017, č. j. 10 Azs 79/2017 - 32). Nejvyšší správní soud též setrval judikuje, že konflikt na Ukrajině nelze klasifikovat jako totální, tedy takový, který by každého civilistu vystavoval reálnému nebezpečí vážné újmy (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28, ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, či ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 80/2018 - 40, ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 216/2020 - 22, či ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 230/2020 - 24). Stejně tak ekonomické důvody a s tím související těžké životní podmínky (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65) podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu nemohou být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.“*

18. Povinnost základní vojenské služby na Ukrajině stíhající mladé zdravé muže je doložena žalovaným opatřenými podklady (zpráva Ukrajina – Situace v zemi ze dne 25. 4. 2020). Existence této povinnosti je však běžně se vyskytující a legitimní, nelze v ní spatřovat pronásledování určité sociální skupiny, a nečiní tedy Ukrajinu zemí pro žalobce nebezpečnou. Z téže zprávy opatřené žalovaným plyne, že v konfliktu na východě Ukrajiny byli po jeho vypuknutí nasazeni i odvedení vojáci, nyní tam však působí pouze profesionálové nebo dobrovolníci. Z opatřených podkladů ve správním spise neplyne nic, co by podporovalo odůvodněnost obav žalobce z odvedení do válečného konfliktu. Hovořil-li žalobce o tom, že by jako učitel měl být odveden v rozporu se zákonem, neuváděl, z jakých důvodů mu byla nebo by měla být před nelegálním postupem odeprána ochrana ze strany příslušných ukrajinských státních orgánů.

19. Ruský původ manželky žalobce nemůže zvrátit hodnocení Ukrajiny jako bezpečné země původu pro žalobce. Ani žalobce ostatně nespojoval s národností manželky fatální lidskoprávní dopady, s jistou nevraživostí části obyvatelstva vůči Rusům se lze z důvodu historické zkušenosti setkat nejen na Ukrajině, ale i v ČR, kde žalobce s manželkou doposud žijí. Rodinné problémy mezi žalobcem a jeho manželkou na straně jedné a jejich rodiči na straně druhé nejsou azylově relevantními skutečnostmi. Žalobce ve správním řízení neuváděl, co se stalo jeho přátelům či příbuzným, které v žalobě nekonkrétně zmiňuje. Vyjádření žalobce byla srozumitelná, nevyvstala potřeba objasňovat jakékoli rozpory v jeho výpovědi.

20. Ze správního spisu jednoznačně plyne, že žalobce měl možnost se k věci vyjádřit a navrhnout důkazy jak při pohovoru k žádosti dne 14. 10. 2020, tak před vydáním rozhodnutí, kdy byl k tomuto řádně vyzván. Žalobce těchto svých práv využil, s podklady pro vydání rozhodnutí se před vydáním rozhodnutí seznámil dne 14. 12. 2020, důkazních návrhů nad rámec již dříve předložené vojenské knížky a lékařských zpráv neměl. Tyto žalobcem předložené podklady žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Žalobní námitka porušení procesních práv žalobce je proto nedůvodná.

21. Žalovaný v daném případě v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu nezkoumal, zda jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a či § 14b tohoto zákona, neboť bylo po zjištění, že žalobce pochází z bezpečné země původu, presumováno, že tato země je bezpečná i pro žalobce. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn v rozsahu, v jakém toho bylo pro potřeby řízení o žádosti žalobce zapotřebí. Situace žalovaného byla v tomto směru o to jednodušší, že pro řízení klíčová skutečnost plyne již z uvedení Ukrajiny v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Žalobce pak neprokázal, že v jeho případě Ukrajina bezpečnou zemí původu není. Jeho návrat do bezpečné země původu není v rozporu se zásadou non-refoulement.

22. Nad rámec toho soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů; v ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Případné obtíže se získáním pobytového oprávnění dle uvedeného zákona nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Azylovým řízením nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců, a to ani tehdy nebyl-li žalobce ve

snaze získat pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců úspěšný.

23. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce nespatořoval důvod k podání žádosti o mezinárodní ochranu již při svém příjezdu do České republiky, ale až v okamžiku, kdy se mu nepodařilo legalizovat svůj pobyt v ČR dle zákona o pobytu cizinců. To svědčí podle názoru soudu spíše o účelovosti tvrzení žalobce ohledně jeho obav z návratu na Ukrajinu, nežli o tom, že by Ukrajina nebyla pro žalobce bezpečnou zemí. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu totiž platí, že žádost o udělení mezinárodní ochrany má být podána bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to jak z hlediska časového, tak z hlediska prostorového.
24. Z pasáží správní judikatury, kterou žalobce bez další argumentace v žalobě citoval, neplyne nic, co by mohlo závěr soudu zvrátit. Skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neznamená, že je toto rozhodnutí nezákonné. Žalobce neunesl své důkazní břemeno dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, proto žalovaný v souladu s tímto ustanovením jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou.
25. Žalobce tedy se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Učinil tak bez nařízení jednání, když účastníci se k jim zaslané výzvě dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřili.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon

advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 26. března 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
soudce